

Mert lehet lelkesedni...

Akció a tanyasi iskolákért

Régen nem tapasztalt aktivitás jellemzi. Résztvesz benne közel nyolcszáz egyetemista. Azt mondják, hogy értelmes célokért igenis lehet lelkesedni... És, hogy nem mindig az ifjúság a ludas abban, ha passzív...

Miről van szó?
A KISZ KB akciójának — Szemléltető eszközöket a tanyasi iskoláknak! — továbbfejlesztett tudományegyetemi változatáról. Úgy gondolták — ahogy Dóbé Sándor, a JATE KISZ VB felelőse elmondta —, hogy az országos megmozdulásnál többet segíthetnek. Szeged járás osztatlan tanyasi iskolái közül vállalt

Amit eddig tettek:
Az egyetem központi raktárból hét teherautó bűtört — asztalokat, szekrényeket, padokat — adtak az iskoláknak. Ezenkívül az őszi társadalmi munkákkal keresett pénz egy részéből szemléltetőeszközöket, sportszereket vettek. A három kar alapszervezetei rendszeresen kapcsolatot tartanak kilenc tanyasi iskolával. Az alapszervezetek úgy társulnak, hogy a TTK-ás alapszervezetekhez egy jogász, vagy egy bölcsész alapszervezet tartozik. Ez arra jó, hogy javuljon a karok közötti „elszigeteltség”, de rendkívül előnyös abból a szempontból, hogy

ronált iskolákat. Szakköröket vezetnek, megjavítják az elromlott magnókat, diavetítőket, bemutató órákat tartanak (úgy tartják, az ezeken való részvétel az igazi hospitálás.) konzultációkat szerveznek az iskolák 10-15 éve végzett tanárainak, akik szívesen ismerkednek meg a tudományok frissebb eredményeivel, kulturális előadásokat rendeznek, vagy éppencsak kötetlen formában beszélgetnek a gyerekekkel.

Amit terveznek:
Behozzák a tanulókat Szegedre és megmutatják nekik a város nevezetességeit. (20-25 kilométerre vannak ezek a tanyák Szegedtől és a gyerekek legtöbbje még sohasem járt itt.) Továbbtanulási tájékoztatót tartanak előbb nekik, majd a szüleiknek is a gimnáziumokról és az iparitanuló intézetekről.

Az egyetemi színpad, a népi táncsoport előadást fog tartani az iskolákban. A köröséri gyerekeknek Téliapó-ünnepélyt rendeznek, a Rívóerdei iskolában játéksarok létrehozását tervezik. Hogy az osztatlan iskolák is nézhessék az iskola televízió adásait, TV hangelosztó készülék konstruálását kezdték el.

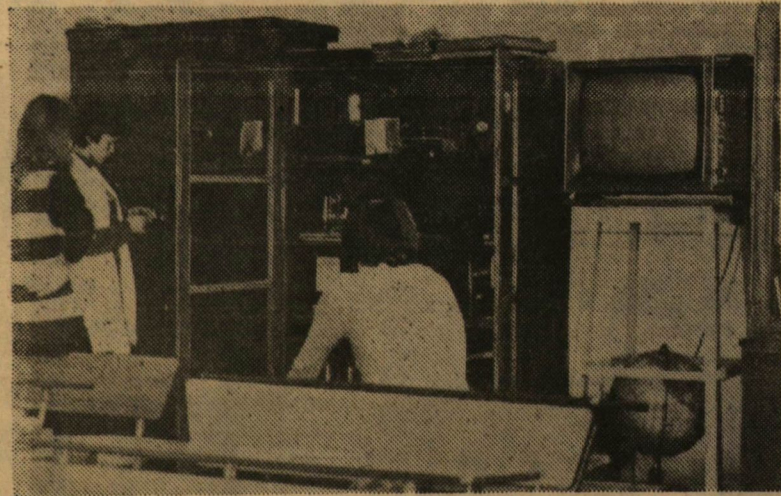
Akik mindezt csinálják:
A tudományegyetem körülbelül 25-28 alapszervezete. De lehet azt mondani, hogy az egyetem egész KISZ-tagsága, hiszen valamilyen módon — hacsak egy-egy könyvvel is — mindenki hozzájárul ahhoz, hogy a tanyasi iskolák gyerekei valamivel is közelebb kerüljenek hasonlókorú városi társaik tanulmányi lehetőségeihez. Amit még meg kell írni: Szeged járásban még nagyon

Sánta Imre felvételei

sok osztatlan tanyasi iskola van az említett kilencen kívül. A tudományegyetem mellett pedig a városban még négy felsőoktatási

intézmény van. De ha csak a szűk „házuként” maradunk, akkor is akad másik kettő...
S. N. E.

ták az ásványi körzethez tartozók patronálását. A számos rendkívül nehéz helyzetben levő iskolák legelmaradottabbjait választották ki.

az iskolák kapjanak humán és reál segítséget egyaránt. A szemléltetőeszközök közül sokat maguk a TTK-s hallgatók készítenek el. Gyakran meglátogatják a pat-

„Szép idő volt, jó idő volt, kár, hogy elmúlt, ó be kár”

És akkor mi, „pogányok” egy egésznapos piszongás után becsöppentünk a balekik, firmák, dic söfírmák és az isteni fényben tündöklő firmák közé. A kontra pontok mélyen zengtek vissza prézes hangját, mely alá a kantusprézések zümmögtek államot. A leibfukok serényen töltögették Bacchusnak, Ceresnek és a többi pogány istennek nevében a seritált, s sűrű ekek és tükörök váltogatták egymást. Érthetőbben:

A soproni diákszeminárium résztvevői becsöppentünk az első, második, harmad, negyed és ötödéves erdészek, kohászok, bányászok szakestélyére. A visszhangok a terem végéről zengtek vissza az elnök hangját, és a nótabírók zümmögtek lágy dallamot. A „garatörök” serényen töltögették a sört s sűrű „fenékgig” és „félíg”-ek váltogatták egymást.

Közel másfél évszázados selmeci hagyomány résztvevői voltunk, ami ma Sopronban, Miskolcon és Dunaújvárosban él tovább, s talán hamarosan ezek

vagy ezekhez hasonlóak esetleg teljesen újjak tessik hangulatosabbá, kedvesebbé, emlékezetesebbé más egyetemnek és főiskolák diákéletét.

A szeminárium a diák hagyományokkal foglalkozott, melyek igazán közösséggé formálhatják egy-egy intézmény hallgatóit.

A szeminárium célja ennek a szép, színes, változatos diákéleti formának az elterjesztése, egy olyan folyamat elindítása, mely a felsőoktatási intézményekben a mozgalmi munka szervezésévé teszi a diák hagyományok feltárását — vagy kialakítását — ápolását és továbbfejlesztését. A szekció ülések talán leghasznosabb eredménye a sok ötlet, melyeket egymástól lestünk el.

A találkozó a selmeci, soproni diákélet emlékeiből (nótások, könyvek, valóságok, egyenruhák, zászlók.) s a ma is fennálló diák hagyományok „tárgyi bizonyítékaiból” rendezett kiállítás, s ezekről készült kisfilmek tétek még színesebbé.

DROZDIK MÁRIA

— Diavetítéssel egybekötött előadás. Tartja: Gyarmathy Ágnes. Ankét Suassuna: A kutya testamentuma (brazil népi komédia) című színházi előadásról. Vezető: Giricz Máttyás igazgató.

Találkozó a Szegedi Nemzeti Színház opera- és próza főrendezőjével: Sándor Jánossal és Horváth Zoltánnal.

Ankét Shakespeare: Makrancos hölgy című darabjának előadásáról. Vezető: Sándor János, a darab rendezője.

Színházberlettel rendelkezők jelentkezését várjuk — november 25-ig — a főiskolai KISZ VB irodájában, a Neveléstudományi Tanszéken (Szabó G. Lászlónál) és a kollégiumok kultúrfelelőseinél.

ban nemcsak a vetített illusztráció volt, hanem az, hogy az angol tanszékkel együttműködve került megrendezésre és végig, a hozzájárulásokkal együtt angol nyelven, tehát nyelvyakorissal egybekötte folyt.

Az összejövetelen, elhangzott még egy érdekes beszámoló. Marta Sándor IV. éves bölcsész hallgató, aki mint egyetemünk ösztöndíjasa ez év nyarán angliai tanulmányúton járt, élményeit és tapasztalatait foglalta össze.

Egy újszülöttről

Valóban újjászületett. S úgy tűnik, egy vastagabb, életképebb lurkó első lépéseit figyelhetjük aggodva, szeretettel a szülőit, keresztszülőit, rokonok népes táborára.

Hogyan is történt? Tavaly már örömmel adtuk hírt arról, hogy hosszas utánajárás, könyörgés, kilincselés után a jogi kar önképzőkörre végre otthont kaphatott az Ady téri épület egy nedves pincéhelyiségében, megkezdte működését, s nem is rosszul. Akkor dr. Ördögh Piroska adjunktusnak köszöntük a leghatásosabb segítséget, s most, amikor az egészségügyi okokból nem megfelelő helyiséget kényszerűségből elhagyva másik után kellett nézni, ismét csak ezt tehetjük. Most is ott volt az, a főleg harmad és negyedévesek mellett, akik nemcsak keseregnek, hogy „Nincs klubunk, nincs ahol értelmesen eltölthetünk az időt, és egyáltalán semmi sincs...”, hanem tesznek is, és arra is képesek, hogy másokat is magukkal hívjanak, sokszor épp a kesergők közül.

Miután ez a lelkes és egyre bővülni látszó csapat életterhez jutott egy városzéli, társadalmi

munkával kiesztelt raktárhelyiségben, nem kis dologra határozta el magát. A lehetőségeket számbavéve mielőbb a jogi kar vonzó s egyben kisugárzó kultúrcentrumává válni, ahol mindenki kaphat valamit — és lehetőleg minél többet az adás örömét. Mindezt befelőlfordulás nélkül. Jónak látszó kapcsolatok kialakulása kezdődött meg a város segítőkész kultúrházával, nincs zárt tagság, az összejöveteleken nem válnak el merően az „előadók” és a „közönség”, bárki lehet ez is, az is.

Az első „önképzőköri ülés” közvetlensége, komolysága, színvonala azt bizonyította, hogy számukra ez nem lehetetlen. Először a márciusi irodalmi pályázat ünnepélyes-bensőséges értékelése történt meg. (A szakzsűrizésben résztvevő dr. Vörös László adjunktus véleménye szerint: A pályázat határozottan sikeresebb az utóbbi egy-két év hasonló megmozdulásainál, mert bár azoknál a beérkezett pályaművek száma nagyobb volt, az átlagszínvonal és a legjobb alkotások minősége itt vitathatatlanul magasabb). — S ami ezután következett, az igazán szép volt: a díjazott versek előadása, vagy

inkább elmondása, a hallgatók figyelmébe ajánlása, azzal az állandó igyekezettel, hogy lehetőleg egyetlen megbújó gondolat, egyetlen jól rajzolt kép se vesszen el Nyíri Béla, vagy Gregorik András ezeken a kereteken túlnövő alkotásaiból. Majd, mint ha ebből a hangulatból, szándékából nőtt volna ki a Kedvenc verseim című összeállítás következője.

Azóta megrendezték az első bulit, ami nem volt rossz — Bár mintha mégis mindez csak félig sikerült volna. Mégis az a véleményem, hogy megértte, mert ha a szerzett tapasztalatokat sikerül megfelelően hasznosítani, akkor talán megvalósul a szervezők eredeti szándéka: egy „új típusú” összejöveteli forma, ahol a zene, a tánc, a sör mellett irodalmi disc-jockey, filmvetítés, józú beszélgetés, netán vita is fogyasztható.

Reméljük, hamarosan fel nő a kicsi, és egyre több örömet okoz majd nemcsak közvetlen hozzátartozóinak, hanem mindenkinek, aki ebben a formában akar valamit maradandó plusz műveltséghez jutni a gyosnáló múlt egyetemi évek alatt.
VÁRNAY ERNŐ

Színházklub

A KKK, azaz a Közös Kollégiumi Klub keretében színházbarátok klubja alakult a Tanárképző Főiskola Teleki Blanka kollégiumában. Az első összejöveteleire november 29-én 20 órakor kerül sor. „A mai modern színházi törekvések, irányzatok” címmel Giricz Máttyás, a Szegedi Nemzeti Színház igazgatója tart előadást. Utána ankét lesz a Médeia és Antigone című görög tragédiák előadásáról.

A további program: (az időpontokat időben közöljük) „A színház képzőművészeti arculata”

Környezetvédelem — angolul

A József Attila Tudományegyetem KISZ UNESCO-köre november első napjaiban emlékezett meg a bioszféra egyre aggasztóbb állapotáról a nyilvánosság előtt.

Erre az adott lehetőséget, hogy a Nyíregyházi Tanárképző Főiskolán működő UNESCO Dokumentációs Központ ötven darab színes diaposzitivból álló, angol nyelvű kísérő szöveggel ellátott sorozatot bocsátott a Kör rendelkezésére.

Az előadás érdekessége azon-

Például Caius...

Az előadás már akkor elkezdődik, amikor a közönség elfoglalja helyét a nézőtérben. A keretjatek és a darab egyetlen színhelyén, a múzeum lépcsőjén egyetemisták beszélgetnek. Hangos szíval közzömből az időközben érkezőket. Néhányan közülük a nézőtérről mennek fel a színpadra. Idéig, vagyis a dráma — szerencsésebb talán, ha a műsorfüzetből megokosodva történelmi példázatok nevezzük — kezdetéig úgy tűnik, hogy valami érdekesnek, feltehetően jónak néz elébe a premier közönsége.

Sajnos nagyot csalódott. Mert mi történt a színpadon?

Az egyetemisták és a társasághoz csatlakozó tanárségéd egy kínosan közbeékelte apropos-ból — a parkőr panaszkodik (a darab napjaiban játszódik), hogy éheznek a gyerekek — kiindulva azonnal elhatározzák, hogy eljárnak, vagy inkább elmondják a római történelem egyik kis szakaszát. Feltehetően történelem szakosok, vagy klasszika-filológusok, no és épp az imént emlegették Marcus Caius Coriolanust.

Két felvonáson keresztül — kivéve a szünet után felhangzó „Akkor folytassuk!” buzdítást — elmondják az ismert történetet.

Elfeledkezve arról, hogy ők egyetemisták és hogy a szerző, Révész Gy. István szándéka szerint, amire a műsorfüzet hívja fel a figyelmünket, „végig élük a római történelem legendás alakjának egyik jelentős életszakaszát; a nép fülhatalmazásából és bizalmából hősként induló, de az elvakult dicsőségvágy folytán bukásra ítélt Coriolanus sorsát. Így a darab az emberiség nevében emel szót úgy, hogy régiekről beszél ugyan, de a manák szól. Mindannyiunk saját kis hatalmáról is szó esik, sajátmagunk felelősségét, de az egész társadalom felelősségérzetét is hangsúlyozni szeretnénk.”

Mindez nem derül ki, vagy legalábbis nem így derül ki a sikkváltások nélkül előadott — tehát kapcsolatát a mával, az egyetemistákkal elveszítő — római történetből. Az indulatok ugyan sűrűsödnek — kár, hogy a szereplők legtöbbje végig egy hangon mondja szövegét — a drámai helyzetek is éleződnek, de bizony a darabot előbbrevívó „Akkor mi a megoldás?” szerű mondatok nem épp a drámai feszültség megeremtését segítik. Így azután nagy nehezen valahogy eljutunk a végkifejletig —

közben a római nép kicsit tamtam-ol, ütemes táppsal élteti Caiust, egy kicsit dúdol: a Bunkócskát!!! — majd megszólal egy tászkarádió, ismét a keretjateknál vagyunk, vagyis a darab végéhez értünk.

A népes szereplő gárdából a Sanyi-Sempronius alakító Melis Gábor és a Hermiust játszó Mentés József emelkedtek ki. A darabot Sándor János Jászai-díjas rendező rendezte, a díszletet és a jelmezeket Gyarmathy Ágnes tervezte, a szobrászati munkákat Pauer Gyula szobrászművész készítette el.

S. N. E.